

Wagowo, 25.07.2026 r.

dr hab. Marcin Czeski

Wydział Ceramiki i Szkła

Katedra Konserwacji i Restauracji Ceramiki i Szkła

Akademia Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu

Plac Polski ¾, 50-156 Wrocław

**Recenzja rozprawy doktorskiej magistra Adama Kaźmierczaka
pt.: „Problematyka technologii i konserwacji witraży oraz oszkleń
ozdobnych w kamienicach toruńskich z końca XIX i
początku XX wieku”**

Praca doktorska w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

Promotor: prof. dr hab. Andrzej Kałucki

Promotorka pomocnicza: dr Anna Zaręba

Zleceniodawca recenzji: Uniwersytet im. Mikołaja Kopernika w Toruniu, Instytut Sztuk Plastycznych i Konserwacji Dzieł Sztuki

Podstawy recenzji

Dokumentacja złożona przez Doktoranta w wersji papierowej i elektronicznej:

- 1) Rozprawa doktorska pt.: „Problematyka technologii i konserwacji witraży oraz oszkleń ozdobnych w kamienicach toruńskich z końca XIX i początku XX wieku” oraz Aneksy od II do IX – raporty badań specjalistycznych
- 2) Realizacje i projekty konserwatorskie Doktoranta
- 3) Życiorys naukowy Doktoranta

Podstawowe informacje o doktorancie

Doktorant jest konserwatorem-restauratorem dzieł sztuki, badaczem zabytkowego szkła, witraży oraz pracownikiem dydaktycznym związanym z Katedrą Konserwacji-Restauracji Architektury i Rzeźby na Wydziale Sztuk Pięknych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Jego zainteresowania naukowe, konserwatorskie i artystyczne koncentrują się przede wszystkim wokół technologii, historii, konserwacji i restauracji witraży. Równolegle doktorant zajmuje się problematyką konserwacji architektury, zabytkowej stolarki, rzeźby polichromowanej, malarstwa ściennego, wyposażenia wnętrz oraz rzemiosła artystycznego. Jego gruntowne wykształcenie pozwala mu podejmować liczne wyzwania nie tylko konserwatorskie, ale również badawcze, czego dowodem jest niniejsza dysertacja.

Działalność naukowa doktoranta obejmuje publikacje z zakresu konserwacji witraży, architektury zabytkowej oraz rzemiosła artystycznego.

Jest autorem, współautorem i współredaktorem 15 publikacji. Pierwsze artykuły naukowe ukazały się w 2019 i 2020 roku i dotyczyły m.in. polichromii z krypty kościoła Świętej Trójcy w Byszewie, witrażu z przedstawieniami herbowymi z zamku w Osiecznej oraz witrażu wschodniego okna prezbiterium katedry św. Jana Chrzciciela i św. Jana Ewangelisty w Toruniu. Poza artykułami dotyczącymi witraży publikuje teksty dotyczące konserwacji architektury i polichromii. Jest również współredaktorem tomu *Dziedzictwo rzemiosła artystycznego – tradycyjne techniki oraz nowoczesna konserwacja i restauracja*, wydawanego przez Wydawnictwo Naukowe UMK.

Doktorant brał czynny udział w 18 konferencjach naukowych w kraju i za granicą, których tematy oscylowały wokół ochrony zabytków, konserwacji muzealiów, witrażownictwa, dziedzictwa rzemiosła artystycznego oraz architektury zabytkowej.

W działalności badawczej i konserwatorskiej doktoranta szczególne miejsce zajmują prace dokumentacyjne, projektowe i eksperckie. Jest autorem i współautorem 49 dokumentacji, projektów konserwatorskich, programów prac, opinii, ekspertyz i opracowań wykonanych w latach 2012–2025. Dotyczą one m.in. zabytkowych witraży, stolarek okiennych i drzwiowych, malarstwa ściennego, rzeźby polichromowanej, wyposażenia kościelnego, zabytków architektury oraz badań klimatycznych. Prace te obejmowały obiekty m.in. w Toruniu, Tulcach, Olsztynie, Pępowie, Iłowej, Jaworze, Pińczowie, Jeleniej Górze, Wilanowie, Runowie Krajeńskim, Szczercowie, Więcborku, Malborku, Wieleniu i Borku.

Równolegle w latach 2014–2025 realizował prace konserwatorsko-restauratorskie przy 20 zabytkowych witrażach. Obejmują one m.in. konserwację i restaurację XIX-wiecznych

witraży z kościoła pw. św. Jana Apostoła w Mogilnie, prace przy witrażach z zamku w Osiecznej, ratusza w Chełmży, kamienic toruńskich, witraży z willi Maxa Erfurta w Jeleniej Górze, kościołów w Uniecku, Lipnie, Mokrem, Leżajsku i Tulcach, a także witraży z Collegium Maximum UMK w Toruniu i Muzeum w Gliwicach. Szczególnie ważną realizacją była konserwacja, restauracja i rekonstrukcja 55 kwater witrażowych z przełomu XIX i XX wieku z przedstawieniami herbowymi ze zbiorów Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie, prowadzona w latach 2016–2022. W latach 2012–2026 doktorant uczestniczył również w 111 innych pracach konserwatorsko-restauratorskich i badawczych.

Działalność pana Adama Kaźmierczaka obejmuje także projekty badawcze i granty. W 2018 roku realizował grant badawczy nr 1099-Z pt. „Wdrażanie metod konserwatorskich do prac przy zabytkowych witrażach” oraz brał czynny udział w konferencjach naukowych, finansowanych w ramach konkursu wewnętrznego Wydziału Sztuk Pięknych UMK dla młodych naukowców i uczestników studiów doktoranckich. W 2021 roku był kierownikiem projektu „Badania witraży secesyjnych z ul. Poniatowskiego 1 w Toruniu”, realizowanego z wykorzystaniem infrastruktury MOLAB/FIXLAB PL konsorcjum E-RIHS PL.

W latach 2016/2017–2021/2022 otrzymywał stypendia doktoranckie i projakościowe, a w latach 2016/2017–2019/2020 stypendium dla najlepszych doktorantów. Wcześniej, w latach akademickich 2011/2012 i 2012/2013, otrzymywał stypendium rektora dla najlepszych studentów. W 2018 roku otrzymał Nagrodę im. doc. Leonarda Torwirta za pracę teoretyczno-badawczą, konserwację i restaurację oraz kopię obrazu. W 2023 roku otrzymał zespołowe wyróżnienie JM Rektora UMK za prace konserwatorskie i restauratorskie przy panneau Stefana Knappa z fasady auli Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Istotną częścią aktywności doktoranta jest również działalność organizacyjna, popularyzatorska i środowiskowa – brał udział w około 32 przedsięwzięciach. Od 2018 roku jest członkiem Stowarzyszenia Miłośników Witraży ARS VITREA POLONA, a od 2022 roku członkiem Związku Artystów Szkła oraz Stowarzyszenia Konserwatorów Zabytków Oddział Toruń. Współorganizował konferencje naukowe z cyklu *Dziedzictwo rzemiosła artystycznego – tradycyjne techniki oraz nowoczesna konserwacja i restauracja*, XII konferencję naukową Stowarzyszenia Miłośników Witraży „ARS VITREA POLONA” oraz wydarzenia związane z Międzynarodowym Rokiem Szkła 2022. Prowadził także warsztaty dotyczące zasad postępowania konserwatorskiego przy zabytkowych witrażach oraz warsztaty witrażownicze dla dzieci, młodzieży, studentów i uczestników wydarzeń popularyzujących naukę i sztukę.

Jest też czynnym członkiem środowiska konserwatorskiego i artystycznego, brał udział w 18 wystawach zbiorowych, dydaktycznych, konserwatorskich i artystycznych w latach

2012–2025. Były to m.in. wystawy w Toruniu, Krakowie, Wrocławiu, Gdyni i we Włoszech, w Wenecji, poświęcone szkłu artystycznemu, witrażom, konserwacji rzemiosła artystycznego oraz dorobkowi dydaktycznemu Pracowni Witrażu UMK.

Uczestniczył także w międzynarodowych projektach i wydarzeniach związanych ze szkłem, m.in. podczas *The Venice Glass Week* w Wenecji. W swoim dorobku ma również około 14 dzieł artystycznych i projektów witrażowych, w tym realizacje sakralne, projekty witraży figuralno-ornamentowych oraz prace ze szkła artystycznego.

Jak widać dorobek dydaktyczno-organizacyjny, zaangażowanie w ochronę dóbr kultury ze szczególnym uwzględnieniem sztuki witrażowej oraz własna działalność twórcza i badawcza doktoranta wystawiają mu bardzo dobre świadectwo.

Ocena formalna rozprawy doktorskiej

Praca doktorska pana Adama Kaźmierczaka pt.: „Problematyka technologii i konserwacji witraży oraz oszkleń ozdobnych w kamienicach toruńskich z końca XIX i początku XX wieku” składa się z trzech podstawowych części umieszczonych w dwóch fizycznych tomach. W pierwszej części autor przedstawia tezy, cele i metodykę, którą zastosował w swojej dysertacji, omawia historię witraży toruńskich i przedstawia ogólne tło historyczne, wyodrębnia grupę zabytków, którą zamierza się zająć w kontekście potrzeb konserwatorskich, w drugiej prezentuje dokładnie zarejestrowany proces konserwatorski podzielony na poszczególne etapy, w trzeciej, wyodrębnionej kolejnym tomem części, znajduje się aneks – zbiór wyników analiz fizykochemicznych składów szkła i ołowiu oraz warstw korozyjnych występujących na tych materiałach.

Pod względem edytorskim oba tomy opracowane są bardzo dobrze. W pracy tego typu spodziewać się należy, poza informacjami zawartymi w treści, bogatego materiału zdjęciowego, tak ważnego w przypadku analizy dzieł sztuki. Tak jest i w tym wypadku. W pracy znajdujemy liczne, na ogół dobrej jakości, fotografie – jest ich ponad 400. Dokumentują one w sposób właściwy wszystkie tezy rozprawy oraz cały proces konserwatorski. Dodatkowo autor zamieszcza liczne techniczne rysunki poglądowe oraz graficzne przedstawienia tzw. „map zniszczeń” – graficznej metody obrazowania stanu zachowania obiektów poddawanych zabiegom konserwatorskim.

Muszę stwierdzić, że lektura tego bardzo obszernego dzieła, ponad 475 stron tekstu ze zdjęciami, nie licząc aneksu z wynikami badań, była nadspodziewanie przyjemna, ponieważ autor w sposób precyzyjny i klarowny tłumaczy skomplikowane niekiedy zagadnienia

posługując się bardzo poprawnym i bogatym językiem polskim. Nie jest to częste zjawisko w dzisiejszej praktyce naukowej.

Schemat pracy jest bardzo czytelny, wszystkie rozdziały i podrozdziały postępują po sobie w odpowiedniej kolejności; treść rozdziałów w pełni odpowiada zagadnieniom sugerowanym w ich tytułach. System przypisów jest konsekwentny i pełny, bibliografia zawiera 136 pozycji, netografia zaś 77 pozycji. Wszystkie są prawidłowo zredagowane. Uważam, że dobór bibliograficzny nie pozostawia żadnych wątpliwości merytorycznych, numeracja jest prawidłowa, a dostęp czytelny. W pracy umieszczono również listę wykorzystanych w niej ilustracji.

W aneksie znajdują się również prawidłowo przygotowane formatki analityczne dotyczące każdego rodzaju badania, opatrzone materiałem informacyjnym i fotograficznym na temat metody, narzędzi i umiejscowienia punktu badania. Jedynym niedociągnięciem jest brak zamieszczenia na końcu aneksu listy zastosowanych w tekście ilustracji.

Ocena merytoryczna rozprawy doktorskiej pana Adama Kaźmierczaka pt.: „Problematyka technologii i konserwacji witraży oraz oszkleń ozdobnych w kamienicach toruńskich z końca XIX i początku XX wieku”

Ta bardzo obszerna dysertacja zawiera całe mnóstwo informacji na temat witraży, co stanowi już bardzo ważną jej zaletę. To jedna z pierwszych prac tego typu, która w sposób konsekwentny, precyzyjny i klarowny przedstawia skomplikowany i do dzisiaj niedostatecznie rozpoznany w środowisku konserwatorskim temat konserwacji witraży. Problematyka ta znana jest do dzisiaj najbardziej z prac środowiska krakowskiego i dotyczy witraży średniowiecznych, które poddawane były badaniom i procesom konserwatorskim w ostatnich latach. Niedawno na temat współczesnych metod konserwacji witraży wypowiadali się w kilku artykułach Sławomir Oleszczuk, Katarzyna Czaja-Arkabus, czy Agata Środa. Są to jednak materiały stosunkowo nieliczne. Poprzednie źródła polskie to odległe lata 50. i 60. XX w. (Kwiatkowski, Frycz), co stanowi już ewidentnie nieaktualne tło naukowe dla dzisiejszych realizacji konserwatorskich.

Należy więc bezwzględnie docenić zaangażowanie autora w rozwój tej dziedziny wiedzy. Jak wspomniano omawiana praca jest bardzo obszerna; jej wolumen wymuszony jest zbudowaniem solidnego historycznego i materiałoznawczego tła dla opisanych dalej szeroko zakrojonych prac badawczych i konserwatorsko-restauratorskich. W pierwszej części w sposób prawidłowy prezentuje autor historię i stan badań nad witrażownictwem w Polsce i Toruniu, choć niestety nie uwzględnia w pracy najnowszych publikacji dotyczących badań nad

dziedzictwem witrażowym na terenach Pomorza Zachodniego oraz Warmii i Mazur, które ukazują się już od kilku ostatnich lat, a stanowią ważną część wiedzy w prezentowanym temacie.

W dalszej części autor zarysowuje szerokie społeczno-polityczno-gospodarcze tło, na którym pojawiają się witraże w Toruniu, co pokazuje umiejętność budowania kontekstu dla przedstawienia głównego zagadnienia doktoratu.

Ważną częścią dysertacji jest dział poświęcony technologii i materiałoznawstwu witrażowniczemu. Mogę tylko powiedzieć, że informacje przedstawione w tej części są rzetelne, ciekawe i w pełni wyczerpujące; stanowią niezbędny zbiór wiedzy witrażowniczej przedstawionej w sposób przystępny. Tutaj na wyróżnienie zasługuje rozdział poświęcony nazewnictwu form witrażowych; szczególnie pragnę podkreślić podjętą przez doktoranta próbę wyodrębnienia i nobilitacji specyficznego typu witrażowego przeszklenia architektonicznego i wprowadzenia go w obręb witraży. Docenienie tego rodzaju rozwiązań nazywanych przez autora oszkleniami witrażowymi oraz oszkleniami ozdobnymi i zastosowanie do nich takich samych metod badawczych i zabiegów konserwatorskich, jakie stosowane są w przypadku witraży właściwych, dowodzi zrozumienia zarówno ich podobieństw, jak i odmienności wobec witraży. Wskazuje również na potrzebę rozbudowania dotychczasowego systemu klasyfikacji technik witrażowych, w której takie obiekty artystyczne nie miały swojego miejsca. Za tą tezą przemawia również pewna niekonsekwencja terminologiczna samego autora przejawiająca się w używaniu zamiennie nazw: „oszklenie witrażowe”, „oszklenie artystyczne” i „oszklenie ozdobne”.

Bardzo pozytywnie oceniam więc tę część pracy dotyczącą technologii szkła i witraży, gdzie wszystkie zastosowane w konserwowanych witrażach materiały oraz zabiegi doczekały się encyklopedycznego wręcz opracowania.

Druga część pracy – odnosząca się do zagadnień badawczych i konserwatorskich, a zwieńczona dokładną relacją z przeprowadzonych zabiegów konserwatorskich przy trzech zespołach witrażowych: witraży z klatki schodowej na ul. Jagiellończyka 4, witraży z Placu Rapackiego 1 oraz ul. Poniatowskiego 1 jest równie obszerna, jak część pierwsza. Tutaj mamy do czynienia z prawidłowo przeprowadzonym procesem konserwatorskim, który rozpoczyna rozpoznanie obiektu, następnie autor prowadzi czytelnika przez badania materiałowe do zagadnień związanych z konserwacją i restauracją obiektów. Szkoda, że autor prowadząc liczne badania nie zestawiał ze sobą wyników i nie przeanalizował wpływu różnorodnych czynników zewnętrznych (miejsce posadowienia, rama, nasłonecznienie, depozyt) i czynników wewnętrznych (rodzaj szkła, jego skład, rodzaj siatki ołowianej, rodzaj wzmocnienia

powierzchni) na ostateczny stan zachowania poszczególnych zespołów oraz kwater witrażowych. Takie porównanie byłoby szczególnie interesujące, jako że ilość materiału jest naprawdę znaczna i zróżnicowana. Oczekiwałbym odpowiedzi na pytanie, czy lepiej zachowuje się ołów łączony punktowo, czy w lepszym stanie jest taki, którego powierzchnia pokryta jest w całości warstwą cyny? Czy i jaki rodzaj korozji szkła występuje w zależności od jego składu, tlenków barwiących itd.?

Etap konserwacji i restauracji witraży jest bardzo dokładnie opisany i podzielony na poszczególne etapy prac z uwzględnieniem specyfiki poszczególnych obiektów.

Ta część pracy jest również bardzo wartościowa i dowodzi wielkiej świadomości konserwatorskiej autora dysertacji w dziedzinie konserwacji i restauracji witraży. Szczególnie interesujące jest podjęte przez autora wyzwanie związane z odtworzeniem faktur szkła ozdobnych i walcowanych we wzory szkła witrażowych. Ubytki i braki w takich szklach stanowią szczególne utrudnienie przy pracach konserwatorskich dotyczących witraży secesyjnych. Autor wyjaśnia przyczyny tego stanu rzeczy, przedstawia historyczne techniki wykonywania takiego asortymentu szkła, a na koniec prezentuje nowoczesną metodę opartą na druku cyfrowym i metodach termoplastycznych uzyskiwania wybranych faktur szkła. Chce podkreślić, że jest to szczególnie wartościowa część pracy, która wprowadza nowe praktyczne rozwiązania w konserwacji tej dziedziny sztuki. Wszelkie procedury konserwatorskie zostały przez doktoranta precyzyjnie przeprowadzone i opisane. Zwraca uwagę wielką dbałość o zachowanie autentycznej materii – zarówno szkła, ołowiu, jak i determinacja w zachowaniu oryginalnej stolarki okiennej i pozostałych materiałów.

Autor w końcowej części pracy prezentuje współczesne, zgodne z wytycznymi Corpus Vitrearum podejście do rozwiązań ochronnych, stosując zalecane przeszklenia zabezpieczające i adaptując historyczne stolarki do pełnienia funkcji ochronnych. Jest to niezmiernie skomplikowane zagadnienie, wymagające indywidualnego podejścia w każdym z przypadków. Nie zawsze możliwe jest spełnienie wszystkich kryteriów, ponieważ dawna stolarka nie była przewidziana na montaż podwójnego oszklelenia. To zagadnienie również zostało prawidłowo omówione i przedstawione w pracy doktorskiej oraz stanowi przyczynek do rozwoju metodyki konserwatorskiej w dziedzinie zabezpieczenia witraży.

Ważnym elementem dysertacji jest zwrócenie uwagi na zagadnienie konserwacji witraży jako obiektów zabytkowych w ogóle. Autor zwrócił uwagę na niedostateczną świadomość zarówno użytkowników obiektów, w których znajdują się witraże, jak i służb ochrony zabytków oraz samych czynnych konserwatorów architektury w dziedzinie prawidłowej ochrony tego rodzaju dziedzictwa. Zgadzając się z doktorantem można

powiedzieć, że część inwentaryzowanych przez niego obiektów byłaby w nieporównywalnie lepszym stanie, gdyby nie czynniki antropogeniczne: intencjonalne zniszczenia, zaniedbania oraz nieprawidłowe zabiegi naprawcze.

Konkluzja

Podsumowując, dysertacja doktorska pana Adama Kaźmierczaka podejmuje wiele istotnych dla dziedziny konserwacji witraży wątków, które zostały następnie rozwinięte i opracowane w praktycznej części pracy związanej z konserwacją i restauracją trzech zespołów przeszkleń witrażowych w kamienicach toruńskich. Na prawdziwe uznanie zasługuje wielkość, zakres i jakość prezentowanych realizacji oraz modelowe podejście do zagadnień konserwatorskich. Autor nie tylko wykazał się wiedzą na temat materiałów, technik wykonania oraz problematyki konserwatorskiej, ale wprowadził nowe rozwiązania praktyczne, które zdecydowanie ułatwić mogą pracę szerszemu gronu konserwatorów przy konserwacji dziewiętnastowiecznych i secesyjnych witraży.

Zarówno część historyczną, jak i badawczą dysertacji obejmującą kilka komplementarnych metod analizy szkła i ołowiu należy uznać za bardzo wyczerpującą i wręcz modelową. Jak wspomniano powyżej bez zastrzeżeń odnośnie się do przebiegu prac konserwatorsko-restauratorskich wykonanych z pełną świadomością i dokładnością, która dowodzi talentu i cierpliwości autora. Dokumentację przygotowano prawidłowo, opatrzone odpowiednią ilością zdjęć i ilustracji. Zastosowano prawidłowe z punktu widzenia wytycznych konserwatorskich Corpus Vitrearum oznaczenia map zniszczeń.

W mojej opinii zaproponowane przez doktoranta rozwiązania rekonstrukcyjne dla pozyskania szkła fakturowanych, kaboszonów czy rozet ze szkła warstwowego stanowią wkład w rozwój dziedziny konserwacji witraży. Podobnie oceniam także przedstawione próby realizacji przeszkleń zabezpieczających dla technicznie trudnych krosnowych ram drewnianych. Nobilitacja niedocenianych witrażowych przeszkleń architektonicznych i próba wyodrębnienia tego zbioru obiektów również zasługuje na pochwałę.

Drobne zastrzeżenia może jedynie budzić brak szerszego spojrzenia i zbiorczej analizy wyników badań, które wskazać by mogły zależności pomiędzy budową i składem materiałów witrażotwórczych a ich korozją i obecnym stanem zachowania. Brakuje mi również próby ogólnego uporządkowania tak dużego zbioru secesyjnych witraży toruńskich, które w sposób wybiórczy zostały przedstawione przez autora w rozdziale 2.6.

Końcowa ocena

Opierając się na powyżej zebranych i przedstawionych danych stwierdzam, iż:

- 1) Praca doktorska pana Adama Kaźmierczaka pt.: *„Problematyka technologii i konserwacji witraży oraz oszkleń ozdobnych w kamienicach toruńskich z końca XIX i początku XX wieku”* dowodzi dużej wiedzy w dziedzinie historii witraży, teorii witraży i technik witrażowych oraz konserwacji witraży. Moja ocena tego zakresu wiedzy doktoranta jest pozytywna.
- 2) Praca doktorska pana Adama Kaźmierczaka pt.: *„Problematyka technologii i konserwacji witraży oraz oszkleń ozdobnych w kamienicach toruńskich z końca XIX i początku XX wieku”* dowodzi bardzo dobrego przygotowania autora do samodzielnej pracy naukowej. Moja ocena tego zakresu wynikająca z treści doktoratu jest pozytywna.
- 3) Praca doktorska pana Adama Kaźmierczaka pt.: *„Problematyka technologii i konserwacji witraży oraz oszkleń ozdobnych w kamienicach toruńskich z końca XIX i początku XX wieku”* wnosi nowe wartości w dziedzinę badań naukowych z zakresu witrażownictwa i konserwacji i restauracji zabytków oraz stanowi oryginalne rozwiązanie w zastosowaniu wyników badań w tych dziedzinach. Moja ocena tego zakresu wynikająca z treści doktoratu jest pozytywna.
- 4) Zabiegi konserwatorsko-restauratorskie trzech zespołów witrażowych przeszkleń architektonicznych w kamienicach toruńskich, które stanowią część praktyczną pracy doktorskiej pana Adama Kaźmierczaka pt.: *„Problematyka technologii i konserwacji witraży oraz oszkleń ozdobnych w kamienicach toruńskich z końca XIX i początku XX wieku”*, zostały wykonane bardzo sumiennie i ukazują wysokie kompetencje autora w dziedzinie konserwacji i restauracji zabytków.

Oceniam tę pracę bardzo pozytywnie i podkreślam, że z całą pewnością rozprawa doktorska pana Adama Kaźmierczaka pt.: *„Problematyka technologii i konserwacji witraży oraz oszkleń ozdobnych w kamienicach toruńskich z końca XIX i początku XX wieku”* **spełnia formalne i merytoryczne wymogi** Ustawy z dn. 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 859) w związku z art. 179 ust. 1 i 4 Ustawy z dn. 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669) oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dn. 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego

trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789), w związku z powyższym składam wniosek o dopuszczenie dysertacji do publicznej obrony.

dr hab. Marcin Czeski, prof. ASP